

NORDEN

1/23

*Hurra for
Nordens dag
– en feiring med
dype røtter!*

*Bør Finland
satse på mer
svensk?*

**7000
MEDLEMMER
OG ØKER!
BLI MEDLEM
DU OGSÅ!**

BLI MED INN PÅ VILL FEST:

Nordisk Dansegalla

RUNE RUDBERG • OLE IVARS • ANKIES OG MANGE FLERE!

FORENINGEN
NORDEN

I forrige nummer av magasinet Norden, hedret vi Dronning Margrethe som vant Foreningen Nordens språkpris for sitt brennende engasjement for det nordiske språkfelleskapet. Denne gangen hedrer vi ... nordiske danseband! Ingen skal si vi ikke er allsidige. Folkelig, er vel det mest riktige ordet, på alle vis.

Danseband forener Norden

Da Nordisk dansegalla gikk av stabelen fikk et par tusen danseglade folk mulighet for å møte alle de største navnene innen danseband-sjangeren. Det var en knallbra fest. Lurer du på hvorfor danseband er bra for nordisk samarbeid, skal du lese videre!

Tekst: Karoline Lindsay Foto: Tore Skaar

Foreningen Norden er for det folkelige nordiske samarbeidet. Vi vet at det som forener Norden, det vil si, det som bygger tillit mellom folk, det som gjør det mulig for oss å samarbeide, det som gjør at vi ser på hverandre som en slags utvidet familie i Norden, er alt vi deler her oppe. Alt vi har felles. At musikk og dans er med å forene folk, har vi heldigvis skjært for lenge siden. Men vi vil gå litt lenger enn det. Det finnes nemlig en sjanger som utmerker seg spesielt når det gjelder dette med å forene folk i Norden, og det er dansebandsjangeren. Denne sjangeren er populær i hele vår region, samler folk på tvers av grensene, hopper fullstendig bukk over såkalte språkbarrierer og – skal vi tro diverse publi-

kummere – gjør dansebandmusikken rett og slett folk skikkelig glade. Gjennom årene har vi stadig blitt tipset av folk om å «gjøre noe på danseband». Nå har vi tatt det på alvor. I oktober 2022 fikk vi den perfekte anledningen, da «Nordisk Dansegalla» ble arrangert på Oslofjord Convention Center i Stokke. Her fikk vi og et par tusen danseglade folk mulighet for å møte alle de største navnene innen danseband-sjangeren, Vikingarna, Donnez, Ole Ivars, Ankies, Rune Rudberg og mange flere.

Vi snakket med artister, programleder og publikummere. Alt utgjorde det perfekte rammeverk for å utforske Foreningen Nordens hypotese: Dans og musikk, men spesielt *danseband* forener Norden!

Danser ikke, men lytter til musikken og heier:

– Vi har gått på dansekurs, men vi liker best å høre på musikken. Og hvis noen kommer for å by oss opp, sier vi nei. Vel, det kommer jo an på da, selvfølgelig, ler Tove (i blått) og Gitte (i rosa).

Gitte Kristiansen og **Tove Heap** er del av en fast venninnejeng fra Oslo som bestandig drar på turer sammen. De har to stikkord når det gjelder danseband: Moro og forening!

– Her er det ingen som ser ned på deg. Uansett hva du er, form, farge, så blir du mottatt som du er. Det er fantastisk. Og musikkgledden vi opplever, topper alt, sier de gode venninnene.

På spørsmål om det spiller noen rolle hvilket språk låtene er på, avkrefter de begge energisk.

– Det spiller ingen rolle, vi får et nytt favorittband hver kveld. Vi har hørt på et dansk band i dag for første gang, det var helt toppers. Den spillegleden som artistene klarer å viderefremme til oss som publikum, er viktig. Den kjenner du i hjertet, sier Tove og Gitte.

Det er lett å få øye på de glitrende venninnene på dansegallaen, selv blant tusen dansende armer og bein.

– Jeg tror folk synes det er lett å snakke med oss, der vi står med hatter og synger med foran scenen. Vi er åpne folk og har fått venner for livet blant dem som danser. Vi håper det vil arrangeres flere dansegallerier som denne, for det er så gøy. Vi kommer garantert!

Møt publikum

Leende ögon: Christer Sjögren fikk jobben som vokalist i 1978. Han kom fra dansebandet Pelles og tok Vikingarna til nye høyder.

Vikingarna har styrket ralasjonen mellom Norge og Sverige

Det er litt rart å stå foran scenen, mens Christer Sjögren og Vikingarna varmer opp sent på ettermiddagen i en enorm, tom dansehall. Enten du er fan av danseband eller ei, kjenner du igjen stemmen hans. Silke, smør, baryton, kall det hva du vil. Den stemmen er stor og gjenkjennelig. Vikingarna står ikke på listen over de bandene som har bekreftet intervju, men når vi først står der, ja, da kan Foreningen Norden saktens få et snabbt lite intervju, inga problem, bekrefter manageren.

Sjögren er en levende legende, og Vikingarna er et band som ble startet i 1958, og som tilsynelatende bare fortsetter å leve og tiltrekke seg publikum. Men hadde de ikke egentlig lagt opp?

– Vi gjorde en avskedsturné under 2004. Det var inte meningen att vi skulle börja igen, det var det ingen som trodde. Inte vi själva heller. Men av en slump träffades vi och spelade i ett svenskt tv-program 2016. Då kände vi att det var bra att träffas igen. Och låtarna var bättre, när vi upptäckte dem på nytt, forteller Sjögren.

Det var mange som jublet, da Vikingarna startet opp igjen på nytt.

Førsteklasses ridder

Christer Sjögren støtter glatt hypotesen vår om att danseband forener Norden. Det blir raskt bekreftet.

– Om dansband samlar Norden? Ja, det tyc-ker jag. Det har funnits en så väldigt spesiell

kultur i Sverige, med alla dessa Folkets Hus och allt som har hänt där genom åren.

Sjögren refererer til «Folkets Hus» i Sverige, forsamlingslokaler, der dansebandkulturen i Sverige har vokst seg stor og sterk og spredt seg videre.

Norge har hatt stor betydning for Sjögren som artist.

– Jag började spela i Norge, till att börja med hade jag fler spelningar där än i Sverige. Det är inte för inte som vi har kallat Norge vårt andra hemland, genom alla år som vi har spelat. Det är något speciellt med Norge, för det var här det började – och fortsatte.

Sjögren mener også at det norske publikumet er spesielt gode på respons. Han kaller det den «omedelbara responsen» fra publikum.

– Den är bra att ha när man står på scenen, smiler Sjögren.

I en bisetning nevner Vikingarnas frontmann at han er slått til ridder av norske kong Harald.

– Ja, jag har till och med fått en medalj av den norske kungen. Riddare av första klassen. Det är helt makalöst, man skulle inte tro det. Med diplom, jättefint.

Sjögren ble Ridder av 1. klasse av den kongelige norske fortjenstorden i 2006. Han fikk ordenen for sitt arbeid med å fremme forholdet mellom Norge og Sverige gjennom dansemusikken, ifølge Slottet.

Vi är goda grannar, tack och lov

Men hvorfor gjør danseband det så stort i Norden? Det føles som et betimelig spørsmål å stille til akkurat Christer. Er det takten? Melodiene?

– Det är svårt att svara exakt på vad det är med dansband som gör det så stort i Norden. Jag har vuxit upp med det. Det fanns redan när jag var en liten pojke, och jag började där när jag var 14 år, för då var det populärt, reflekterer Sjögren.

En ting er sikkert, og det er at danseband er stort i Norden. Og at ridderen av første klasse egenhendig har fremmet forholdet mellom Sverige og Norge gjennom musikken, det har han jo bevis på.

Selv tar han det ganske rolig i vendingene, (rolig som i den norske betydningen, for øvrig) og konstaterer at han er glad for naboskapet vi har i Norden.

– Det är klart att föreningar över gränser betyder mycket. Vi är grannar, och vi är goda grannar, tack och lov. Musiken betyder mer än vi tror för människor, den har en enorm betydelse, i både glädje och sorg.

Bandet ble stiftet av Jens Carlson under navnet **Jicco & the Vikings**. I 1961 endret de navn til **Vikings** og i 1973 til **Vikingarna**.

– Jag tänkte aldrig spela i ett dansband

Vikingarna og Pia Pihlgrens er værlendinger, mens Ann-Christin Strandberg, «Anki», kommer fra Dalarna i Borlänge.

– Det ligger i nærheten av Falun, där det finns en stor hoppbacke, du vet? VM i längdskidåkning?

Ann-Christin er noe så sjelden som en kvinnelig dansebandveteran.

– Jag har spelat 27 år i dansbandgenren. Ankies bildades 2011, vi spelar mest i Mellansverige, men även en del i Norge. Från början tänkte jag aldrig spela i dansband, jag tyckte det såg ut som om de sålt smöret och tappat pengarna, flirer hun.

Ann-Christin var altså meget skeptisk første gang hun fikk forespørsel om å syngre i et danseband. Hun var opptatt av helt andre stilarter.

– Till att börja med spelade jag i ett coverband. Jag tyckte att dansband verkade så tråkigt, men jag gav det ett försök. Och så fortsatte jag. Nu tycker jag att det är det roligaste som finns!

Vi spelar med nöje!

– Musik och dans förenar människor, absolut, sier Ann-Christin. Hun er spesielt opptatt av dansbarheten i musikken hun spiller, kanskje ikke så rart når hun selv har danset siden hun var sju år, i tillegg til at hun har vært danselærer i folkedans, bugg og foxtrot.

– Vi är väldigt kräsna när det gäller både danstakt och musikval, och vet vad vi själva vill dansa till. Du *måste* kunna dansa til musiken. Du ska känna när du ska flytta fötterna.

Om målet er dansbar musikk, må de ha truffet riktig. I mangel på et bedre litterært bilde danser publikum så man skulle tro at mannen med ljaen er etter dem. Det er tydelig at Ankies har mye glede av å spille for publikum. «Vi spelar med nöje», er også slagordet til bandet.

– Kontakten med publikken betyr mycket for meg. Det handlar om att både ge och ta, når jag står på scenen. Om jag ger något till publikken, får jag något tillbaka, forteller hun.

– Du *måste* kunna dansa til musiken. Du ska känna när du ska flytta fötterna.

– Vi har bra kontakt med allmänheten. Det är en sann glädje, sier Ann-Christin «Anki». Og hvis du lurer på om hun er enig i at danseband forener Norden, så er hun «självlkklart» det!

Men er opplevelsen den samme uansett hvor de spiller? Det er fristende å utforske forskjellene på publikum og spillejobber på de ulike sidene av grensene.

Offentlig dans versus fest på lokalet

Om det är skillnad på publikken vi spelar for? Javisst, bekrefter Ann-Christin. Det handler om forskjellige typer kulturer for dans og fest.

– I Sverige är dansföreställningarna väldigt sobra. På typiska dansevenemang i Sverige dricker man inte alkohol, det serveras inte ens om man går ut på offentlig dans. Det finns vatten, och många i publikken har en handduk i bakfickan att torka sig med når det blir för varmt og svettigt og byter flera tröjor under kvällen. I Sverige är dans mer sport, og publikken är mer i sin egen bubbla.

I Norge, er det ikke overraskende, flere elementer av fest og moro og ikke kun dans for sportens skyld.

– I Norge är det mer fest, vilket är en väldigt stor skillnad for oss. Det första vi reagerade på, är att folk dyker opp så tidigt att de hinner umgås, prata, insupa atmosfären og värma opp inför kvällen. Publikken är där hela tiden, de tittar på oss, de håller kontakten med oss når vi står på scen. Vi tycker att det är kul!

– Vi har bra kontakt med allmänheten. Det är en sann glädje att spela, avslutter Ann-Christin.

– En timme går väldigt fort, og vi hade gärna spelat ännu mer! Och så nöjda vi är!! Vi fick så mycket fina ord om vårt framförande! Fantastiskt kul! Tack till er alla!, skrev Ankies på sin hjemmeside om opplevelsen på Nordisk Dansegalla.

Ole Ivars: Startet med danseband for å dra damer

Iren Habberstad fra Bømlo har danset siden 1991.

– Jeg elsker å danse, og det er lett å bli kjent med folk på tvers av grensene på disse tilstelningene. Det spiller ingen rolle om det er norsk, svensk eller dansk musikk. Det er uansett takten som er viktig. Favorittene er Dænsebændet, Lasse Stefanz og Kontrast.

Willy Hansen mener dansebandsjangeren har fått altfor liten annerkjennelse.

– Mange stempler danseband som noe bare eldre mennesker danser til. Det blir helt feil. Danseband er for alle! For yngre folk høres det kanskje litt kjedelig ut, men vi spiller alt mulig her. Og jeg mener det er med dansen, med takten og rytmen i musikken at vi lager et fellesskap.

Dansepartnere: Iren og Willy er dansepartnere på dette arrangementet gjennom Kom og dans, en organisasjon for dans. Se komogdans.no, som finnes både i Norge, på Island, på Færøyene og i Danmark.

Blide karer: William Kristoffersen til venstre og Ole Ødegård til høyre.

Møt Ole Ødegård og William Kristoffersen fra Ole Ivars. William var opptatt av dansebandmusikk og begynte så smått i 1966 med et familieband i Eidsvoll. Han ble påvirket av populære band fra Sverige, men fikk også øynene og ørene opp for et band fra Hamar-området som spilte lignende musikk. Han hørte til og med på låtene til dette bandet, som kalte seg Ole Ivars, før de slo skikkelig igjennom.

– Jeg var stadig innom en kafé like ved skolen. På jukeboxen hørte jeg sangen «Barn-domshjemmet», som Ole Ivars hadde spilt inn. Jeg brukte alle myntene mine på å høre den sangen om igjen og om igjen, sier William, – men nå kan Ole fortelle deg litt om starten på hele eventyret.

Ole svarer, med glimt i øyet, at de startet bandet høsten 1964 etter nøye vurdering om den nye stilen fra Sverige kunne bidra til bedre hell på det lokale sjekkemarkedet. La oss ta et dypdykk i et solid stykke nordisk dansebandhistorie.

Ut med gammaldans, inn med danseband

Året er 1964. Vi befinner oss på Hamar, på Hedmarken. Gammaldansen, som har vært den etablerte musikk- og danseformen er i ferd med å dø ut. I stedet syder hele Hedmark av rytmer og takt fra Sverige, og stort sett i svensk språkdrakt. En gjeng lokale gutter tenker; hva nå?

– Da jeg begynte med danseband, hadde gammaldansen med trekkspill, klarinett og kontrabass begynt å gli sakte ut av bruk. I Sverige var danseband hett, og det var svenske som brakte den nye stilen inn i Norge, den stilen som vi har vært representanter for.

Da Sven-Ingvars, Flamingokvintetten, Sten

& Stanley og mange flere lignende band kom strømmende innover grensa og inn i radioen, smittet det fort.

– Vi gutta som var ute for å sjekke damer, stod foran scenen. Vi så på disse nye bandene, og så diskuterte vi om vi ikke skulle gjøre det samme? Kunne det være noe som dro damer? ler Ole Ødegård, som var med på å stifte det som senere skulle bli Ole Ivars. Hvorfor akkurat navnet Ole Ivars? Fordi det var fornavnene til to av medlemmene satt sammen, Ole og Ivar, og det var jo også sånn dansebandet Sven-Ingvars hadde gjort det. Veldig i tiden, altså. Men var det lett å slå igjennom som norsk danseband i Norge på 1960-tallet?

Regnets rytme endret alt

– Det var noe merkelig med radiosignalene fra Sverige. De fleste nordmenn, som ikke bodde så langt unna grensa, hørte denne musikken på svensk P3, på FM-radioen. Vi hørte den godt på Hamar, men bortpå Gjøvik fikk de ikke inn kanalen like godt. Da vi kom utafør signale- ne til den svenske FM-radioen, var det plutselig Radio Luxembourg som gjaldt. Derfor ble musikkstilen folk hørte på forskjellig etter

hvor de bodde i landet. Man lyttet ikke alltid til den samme musikken på Hamar, som man lyttet til på Gjøvik – eller for den saks skyld på Jæren. Det tok lenger tid å få brakt den musikkformen vi satsa på fra Hedmarken til Orre, nettopp på grunn av radiosignalene, forteller William.

Men det endret seg da bandet fikk sitt gjennombrudd i 1967 med sangen «Regnets rytme».

– Da kom vi på førsteplass på flere lister og ble spilt på Norges eneste radiokanal, den alle hørte på, NRK, kunne vi plutselig dra til Orre. Og så ville Rolv Wesenlund ha oss med til Sverige og spille danse- musikk der, sier Ole.

– Vi var veldig påvirket av Sverige, alle i Norge var det, skyter William inn. Han kom inn i bandet i 1980-årene. Det er Kristoffersen som har skrevet de fleste av tekstene og låtene til Ole Ivars, og det er han som er ansvarlig for den daglige driften av bandet – og som spiller bass.

– I Norge hadde vi bare én TV-kanal, som sjelden sendte noe av svenske danseband. Men da vi var så heldige å få kjøpt en UHF-antenne, fikk vi de svenske dansebandene inn i stua. Det

– Vi var veldig påvirket av Sverige, alle i Norge var det.

var svært mange svenske danseband som fikk både musikken og ansiktene sine kjent i Norge etter at nordmenn fikk høre og se dem på svensk TV. Dette har påvirket oss hele veien. Vi var egentlig litt misunnelig på svenskene som var såpass ofte å se i TV-ruta, forteller William. Det tok lang tid før norske danseband fikk litt drahjelp av radio og TV.

Platesalget tok av

Ole Ivars har vært et bandnavn å regne med helt siden oppstarten i 1964. Likevel var det langt til anerkjennelsen som profesjonelle artister.

– Vi ble satt i så mange rare båser som dansebandartister. Bare feiltakelser. Det er like høyt nivå i denne bransjen som det er i andre sjangere. Det er ingen musikkform som er lett å spille, hvis du skal spille det bra, sier William.

Ole Ivars kjempet en lang kamp for å vinne en Spellemann-pris. Svenskene hadde tross alt hatt en «grammis», en Spellemann-pris i mange år.

I 1996 ble vi funnet verdige nok, forteller William. – Da vant vi den første Spellemann-prisen for danseband.

Platesalget til Ole Ivars begynte å ta av litt før millenniumskiftet. Høsten 1999 kom albumet «Ole Ivars» ut med låtene, «Nei, så tjukk du har blitt» og «Jag trodde änglarna fanns».

– Da, plutselig, eksploderte salget og dro også med seg platene vi hadde laget tidligere. Populariteten og platesalget steg ytterligere, da vi et par år senere kom ut med albumet «En får være som en er», husker William.

Store på Færøene

De har spilt på kryss og tvers i hele Norden. Spesielt svenskene, nordmennene -og færøy-

ingene har trykket bandet som startet i Hedmarks dype skoger til sitt bryst.

– Ja, vi er store på Færøene. Det er 50 000 mennesker som bor på Færøene, og der har de sin egen «Færøytopp» som vi har vi herja fælt på i perioder.

Ole Ivars har flest første plasser på Færøytoppen. Vi vant med låta «Jag trodde änglarna fanns» i 2001, sier William.

Ole Ivars har vært en god del i Sverige og har blitt ganske store der også. I 2007 mottok de de den svenske gullplata for «Ole Ivars 40 Beste».

– Det var en stor seier, og vi trodde ikke våre egne øyne og ører da svenskene på nyttårsafte sendte Ole Ivars i opptak fra 50 års-jubileet fra Vikingskipet, på SVT1 i beste sendetid, forteller William. – Da var vi både stolte og litt forundra.

Det kan synes som om spørsmålet «forener danseband Norden?» i denne sammenhengen blir litt overflødig. Det er åpenbart at Ole Ivars ble til som et resultat av påvirkning fra naboen, og sånn sett allerede er nordisk i sin natur. For å si det litt fjongt. Og hvem vet hva slags andre nordiske band Ole Ivars påvirker videre, kanskje på Færøene?

Men hvordan gikk det med sjekkingen da, ble dere bydd opp til dans av noen damer?

– Vi har stått på scena siden vi var 15 år, så det har ironisk nok ikke vært så mange lørdagskvelder vi har fått øvd oss på å danse. Vi er så dårlige til det at vi taper etter den første dansen, og da har sjansen gått, flirer Ole.

– Jeg har likt danseband helt siden begynnelsen og har ikke veket plassen for noe annet. Danseband gjorde så sterkt inntrykk på meg etter at gammaldansen var over, forteller Ole.

Åpen og ærlig: – Gjennom alle mine opp- og nedture i livet har jeg alltid vært åpen og ærlig. Jeg kan si unnskyld, det var dumt – jeg skal prøve å ikke gjøre det mer enn max ti ganger til.

– Norden er mitt hjem

Når vi først skal holde oss skoleflinkt til hypoteser og strengt til musikalske stilarter i en artikkel, kommer det selvsagt en rebell og skal ødelegge alt. Møt Rune Rudberg, som fikk æren av å avslutte hele Nordisk Dansegalla og spilte klokka 01.00 natt til søndag. Men noe dansebandartist, det er han iallfall ikke.

– Jeg er verken country- eller dansebandartist. Jeg er Rune Rudberg og har gitt ut cirka 34 CD-plater på 36 år. Ja, vi spiller til dans, men vi gjør det på vår måte – det er country- og popinspirert – og veldig dansbart. Du hører at det er oss, når du hører en låt, konstaterer han.

– Tro mot meg sjæl

Rune Rudberg startet karrieren sin med å reise rundt og syng coverlåter, og i hjertet på Trøgstad-gutten lå en hemmelig drøm om å skrive helt egne låter. En dag gjorde han drøm til virkelighet, og det var kanskje da rebellen ble født? Det var i alle fall begynnelsen for hitartisten og damemagneten og «Rudbergfeberen». Rudberg slo først igjennom med landeplagen «Ut mot havet» i 1988 og fortsatte suksessen da han sang «Vinger over Europa» i 1989, som han også deltok med i Melodi Grand Prix.

– Jeg er verken country- eller dansebandartist.
Jeg er Rune Rudberg.

Visste du at Rune Rudberg har laget den svenske VM-låta for rallycross? Den synger han på svensk, og låta heter «Heja Höljes Rallycross». Rune elsker rallycross!

Rudberg har siden gjennombruddet gjort tusener av spillejobber på kryss og tvers i Norden, og har siden preget forsider på både sladreblader og aviser og stadig vært en «snakkis».

– Det er rart å tenke på at det er 47 år siden mitt første band. Jeg har vært tro mot meg sjæl, og jeg har vært tro mot publikumet mitt. Det har kanskje gått på bekostning av mye annet, men det er dette jeg elsker å over alt, og det er fantastisk å få lov til å fortsette med det, sier Rudberg.

Supernordisk

Han beskriver seg selv som «supernordisk». – Jeg vokste opp på grensa til Sverige, og jeg hørte alltid på Svensktoppen og svensk-toppmusikk. Jeg var alltid over grensa og har til og med bodd i Sverige en stund. Jeg har turnert inn og ut av de nordiske landene så lenge jeg kan huske. Norden føles som mitt hjem.

I dag har Rune Rudberg Band fans fra hele Norden.

– I Stockholm strømmes musikken vår mest. Jeg ser på våre sosiale medier og gjennom fan-klubben, at vi har flest fans fra Norge, Sverige og Danmark.

Men hva svarer Rudberg på hypotesen om at danseband forener Norden, når han selv ikke definerer seg som et danseband?

– Jo, danseband er med å forene Norden. Sånn har det vært i mange, mange år. Dans og musikk, og det å treffe hverandre over grensene, forener Norden. Det er ikke så stor forskjell på oss her oppe, tross alt.

Et rolig og anonymt liv

Rudberg lever i dag et rolig liv på privaten. Han er i alle fall ferdig med den verste festingen, forteller han.

– Jeg har blitt flink til å si nei. Før kunne jeg bli med på ting, fordi jeg var redd for å skuffe. Nå har jeg ikke blitt med på et nachspiel de siste ti årene, bortsett fra hos naboen. Jeg har et rolig og anonymt liv og går på butikken i joggebukse og tresko som alle andre.

Det er klart, det er jo andre faktorer som spiller inn i Rudbergs liv. Når han har sju barn, (og seks barnebarn), med sju forskjellige damer, («det er viktig å ikke blande», kvitterer en flirende Rudberg), gjelder det kanskje å være opplagt innimellom slagene?

– Jeg har slutta å røyke og gått ned 13 kilo. Til og med livet som artist har blitt roligere enn det var. I bandet tillater vi ikke noe festing, verken før, under eller etter arrangementet. Før i tida satt vi og diskuterte hva slags damer det var på nachspiel, nå er det mest spennende for oss hva slags mat vi får.

Der det blir språkforvirring, der kommer smilet

Kim & Hallo, det er morsomt og kanskje litt snodig navn?

– Ja, Kim & Hallo er et mærkeligt navn, det er næsten et udråb. Hallo! Vi vil så gerne have kontakt med publikum. Det er så vigtigt for os, forteller Kim Harring, bandets grunnlegger og vokalist.

Kim Harring startet Kim & Hallo da han var 20 år, for 25 år siden. Den gang da syntes han det var vanskelig å spille bass og syngende om kjærlighet. Hvordan skulle han syngende om «gammel kjærlighet», når han selv ikke ante noe om det?

– Det blev nemmere med årene, smiler Harring lurt. Og når det gjelder smiling, så er Harring for øvrig mester. Smilet i seg selv har en nøkkelrolle i Kim & Hallo, viser det seg.

– Jeg smiler til dig, du smiler til mig. Der er nogen bands, som har brug for at smile mere. Danseband skal være glad musik. Dans er glæde! sier Kim Harring i Kim & Hallo.

Det skal komme fra hjertet

«Kim & Hallo er et fremragende kendt liveband, der lægger stor vægt på at give et levende og professionelt show, hvor kontakten med publikum er i højsæde», skriver bandet om seg selv.

Det var mange som fikk høre Kim & Hallo for aller første gang på Nordisk Dansegalla i Stokke, og kanskje var det uvant å høre dansk musikk runge utover salen?

– Når vi spiller her, og snakker med publikum mellom sangene, er det ikke alle som forstår, men vi føler at vi har kontakt. For det at kigge hinanden i øjnene og smile, det lyver ikke. Og hvor der opstår sprogforvirring, der kommer smilet. Så var det ikke så farligt alligevel.

Det ble kanskje en uforglemmelig konsert med Kim & Hallo på Nordisk Dansegalla på flere måter, for lynet slo ned underveis og tok med seg strømmen. Hele konsertlokalet med tusener av dansende armer og bein ble mørklagt – med unntak av skiltene som pekte mot utgangsdørene. Konserten ble avbrutt. Hva gjorde Kim & Hallo? Tok det med godt humør.

– Vi smiler bare, sier Harring. – Det er deilig å sende et smil og få det igjen.

En form for broderskap

Den største fanskaren til Kim & Hallo er i Danmark, de har spilt en del i Sverige og er nå på vei til å bli større i Norge.

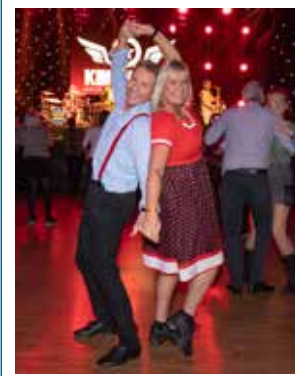
– Vi er lidt forskellige af natur, påpeker Harring.

Harring forteller at de også har spilt litt i Finland, men at det er annerledes enn å spille i Sverige og Norge.

– Vi spilte på en festival i Åbo (Turku), det var spesielt, mimrer han. – Jeg blev nervøs, fordi jeg ikke forstår finsk og publikum ikke forstår dansk. Bandet før os spilte bare i moll, og så kom vi og ville skabe en vild fest i dur. Jeg tænkte: Dette går aldrig godt!

Konserten Harring snakker om, ble sendt på finsk TV, og artisten kan bekrefte at den gikk veldig bra til tross for at de brøt med den etablerte stilen i moll. Så kommer spørsmålet vi alle venter på – hva tenker du om hypotesen vår, at danseband faktisk er med å forene Norden?

– Ja, det gør det bestemt, men vi kender hinanden i Norden. Det lyder måske af lidt meget, men vi er broderfolk. Alligevel, så skal svenskerne have bank i fotball, nordmændene skal have bank i håndball og finnerne i hockey.

Dans er livet: Anne Kari Rindem med dansepartner Tommy.

Møt publikum

Anne Kari Rindem fra

Lampeland i Flesberg kommune vokste opp med dans på kjøkkengulvet, og dans er fortsatt en stor del av livet.

– Hele dansebandpakka gjør at jeg får masse energi og glede. Jeg bare elsker det, og jeg får alltid mange dansevenner fra forskjellige steder på sanne tilstelninger. Det spiller ingen rolle om musikken er på svensk, norsk eller dansk. Jeg hørte bandet «Kim og Hallo» for første gang i kveld, og det var fint.

– Kim & Hallo drives rent musikalsk af lysten til at eksperimentere og gøre noget som kommer fra hjertet, forteller Harring.

Pia Pihlgren har norske foreldre, men er vokst opp i Sverige. – Før att få lämna in låtförslag till Svensktoppen var jag tvungen att på papper bli svensk medborgare, forteller hun.

– Gemenskap genom musik är viktigare än någonsin

«Pia Pihlgrens är ett erfaret, fräscht dansband från Åmotfors i Värmland, Sverige. Vi satsar på att spela traditionell dansmusik i modern tappning», står det på bandets hjemmeside.

Hvorfor spilte du akkurat DDE-låta E6 i kveld? spør jeg Pia Pihlgren, frontkvinne i bandet med samme navn. Hun ser undrende på meg.

– Nej, men alltså, jag älskar att sjunga «E6». Det är ganska vanligt att artister turas om att sjunga varandras låtar, vi leker med varandras sånger. Och banden som kommer från områdena nära gränsen, inspireras gärna av det norska och sätter sin egen prägel på det.

Oppfordring til leserne fra Pia: Ta vare på dere selv. – Se bara på allt som händer runtomkring oss. Vad händer med människor, musik och närhet; vad händer med ingen stannar upp och tar tag i saker nu? Det kan vi bara göra tillsammans. Vi är bara människor. Vi har det här livet, det går inte i repris, sier Pihlgren.

Helbredende danseband

Pia Pihlgrens er klassifisert som et danseband, men hun understreker at de ikke er begrenset av sjangeren, de finner stadig nye muligheter for å lage noe nytt.

– Vi spelar mycket olika saker, vi har många olika typer av material. Pop, ballader, country och rock 'n roll. All musik du kan dansa till, är ju dansmusik.

Pihlgren synes det er fint at dansebandsjangeren har endret seg og blitt mer tolerant for nye impulser enn den var på 1970-tallet.

– Dansband i dag är inte detsamma som dansband på 1970-talet. Det har blivit lite moderniserat. Det är friere, man kan blanda lite. Det tycker jag är bra, då är det många som känner sig hemma i genren.

Men det er klart, de gamle låtene er best.

– Ja, de gamla låtarna glömmer man aldrig, dem har man i ryggraden på något vis. («*Nynner på Leende guldruna øgon»)

Pihlgren forteller at hun er bekymret for tiden vi er inne i, der vi har gått fra korona til krig og uroligheter i nabolaget. Den erfarne artisten støtter absolutt hypotesen om at danseband forener Norden, «självklaart!» og hun mener samhold gjennom musikk er viktigere enn noen gang.

– Jag vill att alla ska ta hand om varandra och sig själva. Det är läkande för själen att lyssna på musik och dansa. Och att få en kram.

Erik Forfod er veteran innen dansebandmiljøet. Hver uke lytter tusenvis til programmet «På dansfot» på NRK radio.

– Jeg liker ikke det danseband-ordet

Om danseband forener Norden? – Ja, det er det vel ikke noen tvil om, sier dansebandveteranen Erik Forfod. Han var på Nordisk Dansgalla som programleder og et kjent fjes for de fleste der. Siden 1994 har han hatt et radioprogram på NRK kalt «På dansfot». Programmet spiller kun danseband-musikk. Forfods kjærlighet til danseband ble vekket på midten av 1980-tallet, da han ble trukket inn i et miljø med mye levende musikk.

– Jeg var 18 år i 1986 og jobbet som DJ. Jeg syntes det var fascinerende med levende mu-

sikk og med danseband. Melodiene var gode, og jeg kjente at dette kunne jeg like.

Forfod fant andre likesinnede og gjorde plass i sitt liv til dansbar takt og rytme mellom Guns 'N Roses og 1980-tallets svulstige ballader.

Men der må vi stoppe litt.

– Jeg liker faktisk ikke så godt det danseband-ordet, for danseband er så mye mer. Det er mange som bruker ordet som et slags skjellsord. Jeg spiller Hellbillies i mine radioprogram, Vassendgutane, Rotlaus, typiske artister som folk ikke assosierer med danseband, men som folk

– Vi är samma folk!

Donnez er et ungt, fremadstormende danseband. De så koronoatiden som en gylden mulighet til å skaffe seg nye fans gjennom live streams, da de ikke kunne spille ute som vanlig. Og nå kommer alle som satt hjemme og så på sendingene deres ut til konsertene.

– Det er kul att få oppmerksomheten, smiler frontfigur for bandet, Donald Laitala.

– Vi är ganska unga i branschen, i alla fall om du jämför oss med Vikingarna och Lasse Stefanz. Vi är bara i startgroparna, men det går bra.

Leopardskjorter selvfølgelig

Det er noe rockabilly over disse gutta, vi snakker høy hårgeléføring og en slags selvfølgelig selvtillit. Det må man jo ha når man stiller med matchende leopardskjorter på hjemmesiden. Der er et rent danseband, eller? Det er lov å spørre om det?

– Vi definierar oss absolutt som ett dansband, det gör vi. Vi har alltid varit det och kommer alltid att vara det. Det är där vi hör hemma, och det är den musiken vi spelar, konstaterer Laitala. Han mener det er lett å like danseband, hvis man kommer seg forbi sine egne overbevisninger om hva det er eller ikke er.

– Dansband är lättillgänglig musik. Det är lättlyssnat. Det är glädje och musik, man blir ofta glad. Den glädjen är helt essentiell.

Men dette med dans da, er det for alle?

– Det är det som är så fint med den här musiken. Du behöver inte dansa eller vara duktig på att dansa för att vara med på dans. Du opplever glädjen ändå. Vi ser ju det, det står en massa unga människor framför scenen och sjunger med.

En stor danskultur i Norden

– Vad min relation till Norden är? Min relation är, att jag är född i Sverige, spelar i Norge och är halvt finsk, ler Laitala.

Under Nordisk Dansegalla stilte vi ofte det-

allikevel kan danse til. Hvis man kan danse til det, så er det danseband, sier programlederen.

Men også folk som ikke liker å danse, kan sette pris på dansebandmusikk.

– Ja, det er mange som bare vil bli underholdt, som sitter og hører på musikken eller tar seg en tynn en, sier Forfod.

Hvis man ikke engang trenger å danse for å like danseband, hvordan kan vi definere sjangeren da? Det er likevel noen likhetstrekk som det går an å forholde seg til, betrygger Forfod.

– Det er underholdning – og det går an å danse til musikken. Og tekstene handler ofte om dagligdage ting. I tillegg er det veldig typisk for dan-

Bandet består av Donald Laitala, Andy Ekenmo, Daniel Högå Thofvesson, Johannes Wärn og Max Lindqvist. Snittalderen i bandet er rundt 35 år.

te spørsmålet til folk, og den umiddelbare responsen kunne fort minne om forvirring – det blir kanskje litt som å spørre en fisk om hvordan forholdet til vannet er?

Til tross for at de er unge, har Donnez allerede rukket å gjøre store, minneverdige ting, som da de spilte med Vikingarna på Dokka. Og på Dansbandsveckan i Malung.

Laitala sier at det er en stor, etablert danskultur i Norden, som de nyter godt av.

– Ja, det ser man når man kommer till Norge och spelar. Det är en stor danskultur, precis som i Sverige. Den finns till viss del i Finland. Vi ligger så pass nära varandra, alla länderna, vi sitter ihop. Vi är ju samma folk. Fast ni är lite gladare! ler Laitala.

Og ja, han støtter hypotesen vår om at danseband forener Norden.

– Vi förs samman av dans.

seband at det er grenseløst i Norden. Svenske band kan ha like stor suksess i Sverige som i Norge, for eksempel.

Folk bryr seg om musikken, ikke hvilket språk den fremføres på

Det er interessant hvordan dans og musikk kan bryte språkbarrierer. Ifølge Forfod har språket minimalt å si.

– Folk bryr seg ikke så mye om det er en svensk, norsk eller dansk tekst. Det er den spesifikke teksten eller låta, som betyr noe for folk, ikke hvilket språk den fremføres på. Og så betyr det mye for folk å samles, danse og hygge seg.

Ifølge dansebandveteranen Erik Forfod er Donnez neste generasjon av danseband. – Følg med på dem fremover, oppfordrer Forfod.